

nografi (straffelovens § 235, stk. 1) må der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse lægges vægt på, at udbredelse af børnepornografi i almindelighed må anses for mindre groft end et direkte seksuelt misbrug af børn, hvor der er et umiddelbart offer. Dette afspejles også i strafferammen for udbredelse af børnepornografi, hvor der kun under særligt skærpende omstændigheder kan straffes med fængsel indtil 6 år, hvorimod normalstrafferammen for kønslig omgængelse med et barn under 15 år er fængsel indtil 8 år.

Imidlertid forekommer der også med hensyn til udbredelse af børnepornografi en række tilfælde med ubetingede straffe på 3-5 måneders fængsel og derover. Det er udvalgets opfattelse, at det ved de grovere overtrædelser af straffelovens § 235, stk. 1, kan forekomme stødende for retsfølelsen, at sigtede er på fri fod. Det er i den forbindelse centralt, at udbredelse af børnepornografi gennem dannelse og forsyning af et marked for billeder af overgreb mod børn virker fremmende for disse overgreb, ikke mindst i tilfælde hvor der betales for adgang til billederne. Børnepornografi omfatter endvidere grove tilfælde, hvor der f.eks. er udbredt adskillige billeder af grov karakter (samleje mv.) og/eller billeder af særlig grov karakter (f.eks. voldtægt). Der er således tale om gengivelse af overgreb af en sådan grovhed, at retshåndhævelsesarrest over for den umiddelbare gerningsmand kunne komme på tale efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1. I sådanne tilfælde vil udbredelse af børnepornografi efter udvalgets opfattelse efter en konkret vurdering kunne have karakter af sådan hensynsløs og stødende kriminalitet, som kan sidestilles med de voldshandlinger, der kan begrunde retshåndhævelsesarrest efter den gældende regel i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 2. Der tænkes herved navnlig på tilfælde, hvor straffen er på 3-5 måneders fængsel eller derover.

Straffelovens § 235, stk. 1, omfatter også »andre visuelle gengivelser«, dvs. fiktive fremstillinger, der fremtræder på samme eller tilnærmelsesvis samme måde som fotografier eller lignende. I tilfælde, hvor der alene er tale om udbredelse af fiktiv børnepornografi, vil der ikke være et forudgående overgreb mod et barn, og varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen vil efter udvalgets opfattelse derfor ikke være relevant.

På den anførte baggrund er det Strafferetsplejeudvalgets samlede vurdering, at en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager også bør omfatte udbredelse af børnepornografi i de anførte mere grove tilfælde.

Der henvises til betænkningen side 58-60.

Med hensyn til spørgsmålet om mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sager om *optagelse af børnepornografi med forsæt til udbredelse* efter straffelovens § 230 bemærker Strafferetsplejeudvalget bl.a., at der ved optagelse af børnepornografi med børn under 15 år samtidig vil være tale om en overtrædelse af straffelovens § 222, eventuelt jf. §§ 224 eller 225, om kønslig omgængelse med barn under 15 år eller af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser, som efter udvalgets opfattelse bør være omfattet af en udvidet adgang til retshåndhævelsesarrest i sædelighedssager, jf. ovenfor. Efter udvalgets opfattelse er der ikke herudover i relation til børn under 15 år behov for særskilt at overveje varetægtsfængsling i sager om optagelse af børnepornografi med forsæt til udbredelse. Hertil kommer, at der i sager, hvor der foreligger særligt skærpende omstændigheder, allerede i dag er mulighed for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1.

Der henvises til betænkningen side 60-61.

3.1.5.4. Ved vurderingen af behovet for at give mulighed for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sager om *kønslig omgængelse uden for ægteskab ved udnyttelse af forurettedes sindssygdom eller mentale retardering* (straffelovens § 218, stk. 1, jf. §§ 224 og 225) må der efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse lægges vægt på, at straffebestemmelsen kriminaliserer opnåelse af kønslig omgængelse ved udnyttelse af forurettedes sindssygdom eller mentale retardering. Der er således bl.a. tale om tilfælde, hvor forurettede ikke er alderssvarende udviklet og mentalt befinder sig på niveau med et barn eller på anden måde er særligt sårbar over for seksuel udnyttelse. En sådan udnyttelse kan efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse på en vis måde minde om, omend ikke helt sidestilles med seksuelt misbrug af et barn.

Efter udvalgets opfattelse ligger en adgang til retshåndhævelsesarrest med hensyn til straffelovens § 218, stk. 1, ikke så lige for, som tilfældet kan være med hensyn til overgreb mod børn. Imidlertid er der også med hensyn til sindssyge og mentalt retarderede et særligt beskyttelsesbehov, og der er endvidere i praksis forekommet en række grove tilfælde, hvor straffen har oversteget 3-5 måneders ubetinget fængsel.

På den anførte baggrund er det Strafferetsplejeudvalgets vurdering, at en udvidelse af mulighederne for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen i sædelighedssager bør omfatte visse sager om kønslig